U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. Z.,** zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2008, čj. OAM-581/VL-18-08-2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 1. 2010, čj. 4 Az 8/2009 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím rozhodl na základě § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, v tehdy platném znění (dále jen „zákon o azylu“) o nepřípustnosti žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou ke krajskému soudu, v níž namítal, že v řízení mělo být řádně zkoumáno, zda ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti a nová zjištění.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s žalobcovým tvrzením, když podle soudu je nepochybné, že žalobce svá tvrzení, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany, rozšířil o okruh skutečností a zjištění, která jsou důvodem podání žádosti. Ze zjištěných skutečností je zřejmé, že jeho tvrzení o usmrcení nebo zranění jeho známých policistů, předvolání k nástupu vojenské služby doručené až v době po vydání prvního rozhodnutí žalovaného jsou novými skutečnostmi, které v první žádosti žalobce neuvedl. Žalovaný má tak dle soudu v dalším řízení vyhodnotit, zda žalobcem nově uvedené skutečnosti nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci

mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný dojde k závěru, že se o nové skutečnosti jedná, posoudí, zda odůvodňují udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. Soud tak dle stěžovatele nevycházel ze skutečně zjištěného skutkového stavu. Žalobcem uváděné předvolání k nástupu vojenské služby vyhodnotil jinak, nežli to učinil žalovaný. Protože žalobce v původním řízení uvedl, že nevykonával vojenskou službu ze zdravotních důvodů, měl soud toto žalobcovo tvrzení posoudit jako nevěrohodné a nikoliv jako nově uvedenou skutečnost. Dále stěžovatel soudu vytýká, že postupoval v rozporu s principem ústnosti a veřejnosti soudního jednání. Na žádost žalobce totiž soud nařídil k projednání věci ústní jednání a rozsudek vyhlásil bez přerušení jednání, přestože došlo k předložení nových důkazů žalobcem a soud se musel vypořádat s argumenty obou stran. Tuto svou námitku stěžovatel považuje za jádro své kasační stížnosti. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí stěžovatel dovozuje z rozporu v soudním odůvodnění. Žalobcova účelově doplněná tvrzení vyložil jako nové skutečnosti a přitom v závěru přiznává, že nebylo zatím prokázáno, že jako takové nebyly bez vlastního zavinění žalobce zkoumány v předchozím řízení. To je přitom další podmínka pro věcné projednání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navíc dle stěžovatele samo odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod udělení azylu.

Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

K návrhu právního zástupce žalobce, podle něhož by měl zdejší soud navrhnout Ústavnímu soudu zrušení § 104a s. ř. s., neboť toto prý diskriminačně brání stěžovateli – Ministerstvu vnitra – podávat kasační stížnosti, lze odkázat na judikaturu zdejšího soudu. Podle ní „i v případě, kdy je stěžovatelem Ministerstvo vnitra, lze považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele (Ministerstva vnitra). *Trval-li by totiž Nejvyšší správní soud striktně na podmínkách uvedených ve výše citovaných usneseních pod bodem 4, odmítal by veškeré kasační stížnosti podávané Ministerstvem vnitra z důvodu postupu krajského soudu v rozporu se*

zákonem, či ustálenou soudní judikaturou, jako nepřijatelné, neboť by neshledal dopad tohoto pochybení krajského soudu do hmotně-právního postavení Ministerstva vnitra. Takový přístup by dozajista nebyl žádoucí. V zájmu zajištění zákonného spravedlivého a předvídatelného rozhodování soudů je tedy třeba v případě, že krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu nebo pokud hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva, považovat kasační stížnost podanou Ministerstvem vnitra za přijatelnou. Ostatně respektování právního názoru krajského soudu ministerstvem v dalším řízení jistě může mít dopad i na postavení žadatele o azyl i na aplikaci zákona v obdobných azylových případech" (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006 - 59, publ. pod č. 1143/2007 Sb. NSS, zvýraznění doplněno; srovnej k tomu konstantní judikaturu).

Nepřezkoumatelností rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů se zdejší soud již zabýval například ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003 - 51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004 - 62. Na pozadí výše uvedeného nebylo kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu shledáno nepřezkoumatelným, neboť krajský soud se v rozsahu daném tvrzením žaloby vypořádal se všemi žalobními body a dospěl k závěru, který je plně přezkoumatelný.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura dává též odpověď na námitky stěžovatele týkající se posouzení žalobcem uvedených skutečností v souladu s hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009 - 64 nebo rozsudek NSS z 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, případně rozsudek ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009 - 66, publ. pod č. 1956/2009 Sb. NSS). V daném případě je nepochybné, že žalobce uvedl v opakované žádosti nové skutečnosti, které splňovaly podmínky podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

Stěžovatelův výklad zásady ústnosti v řízení před správními soudy je rovněž nesprávný a rozporný s judikaturou zdejšího soudu. Jednání soudu je určeno k projednání a rozhodnutí věci samé. Tato zásada má konkrétní odraz i v § 49 odst. 1, § 51 odst. 1 ve vazbě na § 53 odst. 1 s. ř. s. (více viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 2 Afs 86/2005 - 55). Nařízení ústního jednání samo o sobě ještě neznamená, že musí být v jeho průběhu provedeno dokazování. Jak se již vyjádřil NSS ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 - 117, *„při jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*" Stěžovatel má sice pravdu, že během jednání před městským soudem byl vedle čtení obsahu správního spisu proveden i důkaz fotokopií povolávacího rozkazu v ruštině spolu s českým překladem, tímto důkazem však bylo dokládáno tvrzení žalobce, které je obsaženo ve správním spise. Skutečnost, že v takovémto případě samosoudkyně bez přerušení jednání vyhlásila rozsudek, je v tomto aspektu výrazem efektivity soudního jednání a toho, že rozhodující samosoudkyně se pečlivě seznámila se spisovým materiálem, což se pak zrcadlí i v její připravenosti rozhodnout věc samu. Nejde tedy v žádném případě o jakékoliv pochybení, o kterém hovoří stěžovatel.

Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky, krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou.

Nad rámec nezbytně nutného se Nejvyšší správní soud nemůže nepozastavit nad rétorikou a celkovým vyzněním kasační stížnosti, která napadá samosoudkyni z toho, že v potaz vzala „toliko dojmy“, nehodnotila zjištěné skutečnosti, ale prý jen „spekulovala“, závěr soudu vykazuje „znaky výrazného subjektivismu“ atd. Je třeba přisvědčit žalobci, že kasační stížnost je co do svého tónu nepřijatelně konfrontační.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. července 2010

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu